

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΑΙ ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΛΟΠΗΤΗ

ΙΔΡΥΤΗΣ : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ – ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
1952

Ε.Υ.Δ. ΠΡΕΣ. Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΤΑ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Συγκεντρώσαμε στις σελίδες που ακολουθούν όλα τα ποιήματα του "Αγγελου Σικελιανού, που δημοσιεύθηκαν σε περιοδικά και σ' εφημερίδες (ἀπ' τὰ νεανικά ὡς τὰ τελευταῖα) ἀλλὰ δὲν τυπώθηκαν σὲ κανένα βιβλίο του. Ἔτσι, ἡ μελέτη τοῦ ἔργου τοῦ Σικελιανοῦ θὰ μπορεῖ νὰ νὰ βασισθεῖ σὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα στοιχεία.

Η "ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ,,

BALLADES

1

Παντρεύονται δυὸ σύγνεφα
Μὲς τῆ σιγῇ τῆ στοιχειωμένης·
Ἡ μαύρη Νύχτα εἶνε νουνὸς
Βρυκόλακες οἱ καλεσμένοι.
Μέσα στὰ δάση—ιδεὲς—δυὸ νηοὶ
Τὸ πρῶτο δίνουνε φιλί τους·
Ζηλεύει ὁ γάμος τ' Οὐρανοῦ,
Καὶ πέφτει — ὦϊμέ — στὴν κεφαλή
[τους!]

2

Ἄσπρη μὲς ὁ πύργος λάμπες βγάνει...
Ἐκεῖνος ἀπὸ ἀγκάθια ἓνα στεφάνι,
Κ' ἐκεῖνη ἀπ' τῆ λευκῆ τῆς πασχαλιῆς
Τὸ γάμο τους ἀπόψε ἡ Μοῖρα κάνει
Μὲ τὰ στεφάνια ἐκεῖνα τὰ παληά...
Νά, ποὺ τ' ἀλλάζει! Ἐκεῖνος θὰ πεθάνῃ
Μὲ μέτωπο σὲ κλώνους ἀνθηροῦς,
Κ' ἐκεῖνη μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι·
Καὶ τώρα ποὺ κ' οἱ δύο εἶνε σβυμμένοι,
Μὲ τὴν Ἀγάπη τους τὴν πεθαμένη
Τοῦ γάμου ἀρχίζει ἡ Μοῖρα τοὺς
[χορούς.

3

Ἄχνη, σὲ βαθειὰ βάσι ἀπὸ σκοτάδι,
Τοῦ πύργου ἢ Κόρη, ἀγάλια περπατεῖ...
Πάντα, σὰ σκοτεινιάζει τ' ἄγριο βράδου
Ἐνα τραγούδι μέσα τῆς ζυτεῖ,
Καὶ λέει «ὦ! ναί! σὲ βλέπω· τ' ἄσπρο
[σου ἄτι
Μέσα ἀπ' τὰ δάση φαίνεται ἀστραπή·
Ἐχάθηκες! Δὲ στέκεσαι κομματί,
Σκιάζεσαι τάχα ἢ Δόξα τί θὰ πῆ;
Δὲν ἤρθες ἄλλο! Μήνυμα μοῦ κρένει·
Ἡ ἀσπίδα του τῆ δόξα ἔχει διαβῆ
Ψηλὰ στημένη, ὁ Ἥλιος ἄμα βγίνει
Πάντα σὰν Ἥλιος νίκης θὰ προβῆ.
Κρυφὰ τὴν πανοπλία σου εἶχανε
[κλείσει
Στὴν κάμαρα βαθειὰ τῆ μυστικῆ.
Σὲ χρόνια, ἡ καρδιά μου εἶχε ποθήσει
Νὰ ἰδῶ, τί τάχα κλειέται μέσα κεῖ.
Καὶ μιὰ νυχτιὰ μ' ἀπόφασι ζωσμένη
Τῆ θύρα ἀνοίγω ἐκεῖνη τῆ χρυσῆ.

Τὴν πανοπλία βλέπω ἀραχνιασμένη
 Νὰ στέκη δλόρτη, δλόρτη ὅπως ἐσὺ!

Τὸ χέρι μου σφιχτὰ τὴν ἀγκαλιάζει
 Καὶ τ' ἀδειανὰ τὰ μάτια τῆς φιλῶ.
 Μαῦρος σκορπηὸς στὰ μάτια τῆς

[φωληάζει
 Καὶ μοῦ κεντᾶ τὸ χεῖλος τὸ ἀπαλό.

Χλωμὴ σὰν τὸ κερί —δυστυχισμένη! —

Στὰ πόδια τῆς μὲ μιᾶς πέφτω νεκρή.»
 Ἔπειτα λέγει ἐκεῖθε γυρισμένη
 — Ἄχ! ἔλα ἀχτίνα πάρε με, πικρή!

Βγαίνει ἀπ' τὰ νέφια τώρα τὸ φεγγάρι.
 Πέφτει τὸ φῶς· καὶ εἶν' ὄλα φωτεινά.
 Τοῦ φεγγαριοῦ ἡ ἀχτίνες εἶχαν πάρει
 Τὸ φάντασμα· δὲν εἶνε πουθενά.

Περ. «Ὁ Διόνυσος», Τόμ. 2, Ἄπρ. 1902, σελ. 211-12.

ARS MINIMI

1

Στὸ ρόδινο θαμπὸ ἀντιφέγγισμα
 Τοῦ κρυσταλλένιου σου καθρέφτη
 Σὰν πεταλούδα εἶδα τὸν ἴσκιό σου
 Σὲ λίμνη ὑδράργυρου νὰ πέφτη.

Καὶ τὰ νερά του ἐθολωθήκανε
 Καὶ μαγευτήκανε τὰ βύθια
 Καὶ τώρα λίμνη μέσα ἐγεῖνηκεν
 Ἄπο' Ἀνεραΐδας παραμύθια.

Καὶ μὲς τὰ κύματα τὰ πράσινα
 Καὶ στὸ ἀφρισμένο μέσα λίκνο
 Τὴν πεταλούδα βλέπω ν'ἀρχεται
 Μὲ τὸν τραγουδιστὴ τὸν κύκνο.

2

Μ' ἀκοῦς; θὰ πάρωμε ἄλογα
 Γοργότερα ἀπ' ἀγέρι
 Ἄπο' τὰ δάση ἀνάμεσα
 Στὸ τρέξιμο γοργά.
 Κι ἂν θὰ μᾶς πάη ὀλούθενε
 Κι ὀλούθε ἂν θὰ μᾶς φέρη,
 Νὰ μὴ μᾶς φτάνη ἡ Μοῖρα μας
 Ποῦ θὰ μᾶς κυνηγᾷ.

Μὲ τὰ σπιρούνια, ἀλύπητα
 Τὰ κάτασπρα πλευρά τους
 Νὰ τοὺς χτυπᾶμε, ἀγάπη μου,
 Καὶ ὁ δρόμος ὁ γραφτὸς
 Ποῦ στὴ ζωὴ μας μέλλεται
 Νὰ σβύνη ὀλόγουρά τους
 Καὶ τρέχοντας καὶ τρέχοντας
 Μὲ τὰ γοργὰ φτερά τους
 Νὰ φτάσωμε τὸ θάνατο
 Πρὶν νὰ μᾶς φτάσῃ αὐτὸς.

3

Λένε, πὼς κάπου ἐξέφυγε
 Κάποιο τρανὸ λιοντάρι
 Καὶ πὼς τὸ καβαλλίκευε
 Μιὰν ὄμορφη Κυρά
 Πὼς ἀπ' τὴ χαίτη τῶπιασε
 Καὶ μὲ γοργὸ ποδάρι
 Τὴν ἔφερε τρεχούμενο
 Στῆς Δήθης τὰ νερά.

Νεραΐδα λὲν πὼς ἦτανε
 Καὶ παλληκάρι τὸ ἄλλο
 Ποῦ τὴ μορφὴ του ἐμάγεψε

σὲ σχῆμα λιονταριοῦ
Καὶ τώρα, αὐτὴ ἀφοῦ χάθηκε
Μέσα σὲ ἀφρὸ καὶ σάλιο,

Περνάει τὸν κόσμο σχίζοντας
Μὲ δύναμη θεριοῦ.

Περ. «Παναθηναϊα», Τόμ. Δ' 30.9.02, σελ. 373-74

SATIRICA

Καὶ ξάφνου σὰ νὰ κόπηκαν τὰ δλόχρυσά τὰ δίχτυα
Πῶπλεκε ἡ φρίκη τῶν νερῶν μὲ τὸ νεκρὸ φεγγάρι,
Νεράϊδες ἀναδύσανε, τῆ γύμνια τους τῆ νύχτα
Σκεπάζοντας μὲ τὸ ἀψηλὸ σὰν κῦμα, τοῦ ὄχτου στάρι.

Τῆς φτέρναις τους γαργάλισαν γιὰ λίγο τὰ χαλίκια
Καὶ στὸν ἀφρὸ ποῦ ἐσκέπαζε σὰν πέπλος τὸ κορμί τους
Ζώναις χρυσαῖς ἐδέσανε καὶ σφίξανε τὰ φύκια
Μὰ τῆ στιγμῆ ποῦ ἀνέβαινε ἡ λαύρα στὴν ψυχὴ τους,

Ἐπὶ τὰ στάχυα ὁ Σάτυρος ὁ τριχωτὸς πηδῶντας
Μὲ ὄρμη ξεσπῶντας τὰ νερά, τὰ δροσερά, τὰ νύχτια
Ἄταχτο τρόμο ἐσκόρπησε μὲ ὄξυν ἀχὸ γελῶντας
Καὶ κείναις ξαναπέσανε μὲς τὰ βαθυὰ τους δίχτυα.

Περ. «Ὁ Νουμάς», Ἔτος Α', 16.1.03, ἀρ. 6.

LIBER NATURA CEREALIS

Ἐπὶ τὸν ὄχτο ἐτράθηξε καὶ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ βάτα
Ἄργά, σὰ σὲ ὕπνο, μπαίνοντας στὴ λίμνη ὡς μὲ τὸ γό.
Ἐστάθηκε μαρμάρينو ξανδαίγοντας τὴ στράτα,
Σὰν νᾶρχιζε στὰ κρούσταλλα νερά της νὰ παγώνη.

Καὶ ὅταν μὲς σ' ὕπνοαναασμόν ἀπ' τὰ δεντρά ἡ γαλήνη,
Παράδωκε τοῦ ὄνειρου της τὸν πόθο στὸν ἀγέρα
Καὶ ἄπλωσε δίχτυα μαγικά στὰ πόδια του ἡ σελήνη,
Ἐκεῖδ' ἀλαφιάστηκε στὸ θρῶ ποῦ ἐρχόντανε ἀπὸ πέρα

Καὶ ἀπ' τὰ ρουθούνια πίνοντας τ' ἄγρια τοῦ δάσου μύρ...
Τὰ νεῦρα του ὄλα ἐκλόνησε ποῦ ἀναταράχτη ἡ λίμνη
Καὶ χύθηκε τὸ μούγγρισμα στὴν ἡσυχία τριγύρα
Σὰν ὄλοι τῶν θεῶν οἱ ἀύλοι καὶ τῶν Νεράϊδων οἱ ὕμνοι.

Περ. «Ὁ Νουμάς», Ἔτος Α', 30.1.03, ἀρ. 9.

SATIRICA

Κροῦε, ὦ ρυθμέ, τὰ κύμβαλα μὲ Ἀνατολίδας χέρια,
 Μοῦ σκέπουν τὴ βαθύτερη ματιά σου ἢ βλεφαρίδες
 Ὅπως ἡ ἀχτίδες τρέμοντας τὰ ξαναμμένα ἀστέρια,
 Εἶσαι, ὦ ψυχὴ μου, ἀπ' τῆς κρυφῆς καὶ μυστικῆς Σουλφίδας.

Τοῦ θροῦ ἢ πνοῆ ἢ ἀνάλαφρη τὴ φρίκη ἀργὰ ξεχύνει.
 Καὶ στὴ νυχτιά ποὺ ὄνειρατα γυρεύουν ν' ἀπλωθοῦνε
 Μὲ ἠδονικούς οἱ Σάτυροι ρυθμούς ἀκολουθοῦνε
 Τῶν τρυγονιῶν τὸ γογγυτό, στὴ νυχτικὴ γαλήνη.

Καὶ ὄλων τῶν χρόνων τὰ στοιχεῖα σὲ περιζώνουν γύρα
 Τὰ σύμβολα ἀλαλάζοντας μὲ δᾶδες καὶ ἀχνοκέρια
 Μὰ ἐσὺ σὰ φλέβα μυστικὴ στὴ γήϊνη μέσα Μοῖρα
 Γλιστρᾶς καὶ ἀφίνεις ἀδειανὰ τῶν σκελετῶν τὰ χέρια.

Μὰ ἐσὺ χορεύεις ἐλαφρὰ καὶ δὲν πατῆεις τὸ χῶμα,
 Ὅθε διαβῆς τὰ μαγικά τῆς νύχτας ξεδιαλύνεις
 Καὶ τὴν αὐγὴ γλυκοξυπνᾶς φιλῶντας τὴ στὸ στόμα,
 Ὡ δίδυμη ἀδερφή τῆς γῆς καὶ κόρη τῆς γαλήνης.

Κροῦε, ὦ ρυθμέ, τὰ κύμβαλα μὲ Ἀνατολίδας χέρια
 Μοῦ σκέπουν τὴ βαθύτερη ματιά σου ἢ βλεφαρίδες
 Ὅπως ἡ ἀχτίδες τρέμοντας τὰ ξαναμμένα ἀστέρια,
 Εἶσαι ὦ ψυχὴ μου ἀπ' τῆς κρυφῆς καὶ μυστικῆς Σουλφίδας.

Περ. <Ὁ Νουμάς>, Ἔτος Α', 30.8.08, ἀρ. 26.

ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ...

Μέσ' ἀπ' τὴ δύση ἑνὸς ὄνειρου
 Ἦρωες βουβοὶ μέχουνε φέρει·
 Στὸ μέτωπό μου ἔχω τοῦ ὄνειρου
 Τὸ ἐσπερινὸ μεγάλο ἀστέρι.

Ἀπ' τὰ φαράγγια καὶ τὰ δάση
 Μὲ θρίαμβο στὴ λευκὴ τὴν ὄψι
 Ἀπ' ὅπου ἡ Νίκη θὰ περάση
 Τιτανικὸ ἔχει δρόμο κόψει.

Βουβά του ὁ ἥλιος σὰν ἀσπίδα
 Ριγμένη ἀπὸ γιγάντων πάλη
 Ἐκεῖ ποὺ σμίγουν μὴν ἀψίδα
 Τὰ δέντρα ὑφώνεται μεγάλη.

Στὸ λιγνὸν ἀτι καθαλλάρης
 Λευκὸ μὰ ρόδινο στὴ δύση
 Δείχνει τὸν πύργο ποὺ θὰ πάρης
 Στὴν πυρκαϊὰ ποὺ πάει νὰ σβύση.

Στὸ μέτωπό μου ἔχω τοῦ ὄνειρου
τὸ ἑσπερινὸ μεγάλο ἀστέρι·

Ἐγὼ δὲ σπέρνω ἀνθοὺς τριγύρου,
Ἐγὼ κρατῶ ρομφαία στὸ χέρι.

Ἐγὼ πατῶ τὴν ἄσπρη στάχτη
Ποῦ ἐρεῖξαν τὰ δέντρα στὸ χῶμα
Στὸ φλογισμένο καταράχτη
Τῆς λάθρας ποῦ κυλάει ἀκόμα.

Στοῦ Ἥλιου τὸ ξέβγαλμα γλαρηάζω

Γιὰ μένα μόνο βασιλεύεις
Στῆ δύση ἀπάνου σὲ κυττάζω
Ποῦ με τὴ χίμαιρα παλεύεις.

Στὸ λυγνὸν ἄτι καβαλλάρης
Λευκὸ μὰ ρόδινο στῆ δύση,
Δείχνει τὸν πύργο ποῦ θὰ πάρης
Στὴν πυρκαϊὰ ποῦ πάει νὰ οἰβύση.

Περ. «Ὁ Νουμᾶς», Ἔτος Α', 13.4.03, ἀρ. 29.

ΩΔΗ Σ' ΕΝΑ ΧΑΜΕΝΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐνας χλωμὸς ἥλιος ἐφάνηκες
Καὶ σκόρπισες θαμπὴν αὐγὴ
Ἀνάμεσα ἀπ' τ' ἀχνὰ τὰ σύννεφα
Ποῦ τὸ κορμάκι σου εἶχε βγῆ.

Τὰ φτερουγάκια σου ἀνασήκωσες
Τὰ ἀλαφροκίνησες λευκά,
Σὰ γιὰ νὰ διώξης κάποιον ὄνειρο
Κ' ἔπειτα ἀπάνω τους γλυκά

Τὰ ὀλόξανθα μαλλάκια ἀκούμπησες·
Μὰ πρὶν ἀρχίσῃ νὰ φυσᾶ,
Ἀπ' τὰ ματάκια σου ὅπως τ' ἀκλειςες
Ἡ πρώτη ἐστάλαξε δροσιὰ.

Καὶ ὅπως τὰ σύννεφα σ' ἐζῶσανε
Πυκνά, μὲ ἀργότατη σιωπὴ,
Ἐχάθηκες, τὴν πρώτη χύνοντας
Μὲ τὸ φτερούγισμα ἀστραπή.

Περ. «Παναθήναια». Τόμ. 6, 15.4.03, σελ. 391-92

SATYRICUM

Μὲς τὸ ρυθμὸ μου ἐχύθηκε τὸ γέλιο ἑνὸς Σατύρου
Καὶ μὲς τὴ λάγνη μου ψυχὴ, ἢ Ἀρτέμιδα ἀμαζόνα,
Τὶς νύχτες τὶς φωτόλουστες στὰ βύθια ἑνὸς ὄνειρου
Σπέρνει ἕναν πόθο ἀγνώριστο κ' ἕνα κρυφὸν ἀγῶνα.

Μάταια, ξυπνάω Ἀπόλλωνας καὶ μὲ τὶς κρύφειες μου ὄλες
Δυνάμεις, στένω στὸ ρυθμὸ τῆς τραγικῆς μου φρίκης
Τὸν ὠμορφότερο χορὸ τῆς Σκέψης καὶ τῆς Νίκης
Μὲ κυνηγήτρες τῶν δασῶν καὶ Νύμφες φωτοδόλες.

Μάταια· τὸ φῶς τὸ ἄσελγο σὰ χύσῃ τὸ φεγγάρι
Καὶ οἱ βλεφαρίδες μου σμιχτοῦν στὰ ρίγη ἑνὸς ὄνειρου
Ἐρχετ' ἢ Ἀρτέμιδα σιγὰ τὸν ὕπνο νὰ μοῦ πάρῃ—
Μὲς τὸ ρυθμὸ μου ἐχύθηκε τὸ γέλιο ἑνὸς Σατύρου.

Περ. «Παναθήναια». Τόμ. 6, 15.4.03, σελ. 391-92.

ΒΟΥΒΗ ΝΙΚΗ

Τοῦ σκουριασμένου θώρακα ἂν σβύσανε οἱ Κενταῦροι
 Καὶ πέφτουν λέπια ἀπ' τὰ κορμιὰ τῶν Λαπιθῶν στὸ δρόμο,
 Βυθίσαν τὴν ἀσπίδα μου στὸ ἠφαίστειο κάτου οἱ Χάβροι:
 Καὶ χτύπησε τὸ ἄδρὸ σφυρὶ τὸ νέο ρυθμὸ καὶ τρόμο.

Στὸ μούρο κράνος μου ὁ χρυσοῦς ἀητὸς ζητάει νὰ χύση
 Φωτιές, τὰ νύχια μπήγοντας, μὲ ἀστραφτερές φτεροῦγες
 Καὶ ὄρτὸ τῶν καθαλλάρηδων ξοπίσω τὸ μελίσι
 Κόβει ἀσημιές μὲ τῆς λευκῆς ρομφαῖες στ' ἀγέρι ροῦγες.

Γιγάντων ἄσπρα σκέλεθρα καὶ ἀλόγων ἀπλωμένα
 Μὲς τὴν κοιλάδα ὁ χαλασμοῦς περνῶντας ἔχει ἀφήκει
 Καὶ ὄρτὰ τὰ δλάδειανα κορμιὰ στὸ φῶς ἀναστημένα
 Τοῦ φεγγαριοῦ καλπάζουνε βουδὰ κατὰ τὴ νίκη.

Στοὺς κρούους ἀχοῦς ποὺ ὁ θάνατος χοροῦς ζητάει νὰ σύρη
 Τὴ σάλπιγγά μου σκίζοντας κοιμίζω τὴ λεγεῶνα
 Καὶ ξαγρυπνάω, βιγγλίζοντας ὄρτὸς στὸ κοιμητήρι
 Τὸν ὕπνο τὸν ἀσάλευτο τοῦ πεθαμένου αἰῶνα.

Τοῦ νικητῆ τὸ ἀρράγιστο κρανίον σὰν προσωπίδα
 Ὅπου ἡ ζωὴ ἢ αἰῶνια φορεῖ τοῦ χρόνου βάνω
 Στὸ πρόσωπό μου καὶ ψηλὰ κρατῶντας τὴν ἀσπίδα
 Σαλπίζω γιὰ τὸ χάραμμα καὶ στὸ ἄτι μπαίνω ἀπάνω.

Περ. «Ὁ Νουμᾶς», "Ἔτος Α'", 15.5.08, ἀρ. 38.

ΝΙΚΗΤΗΡΙΑ

Μὲς τὸ βυθὸ ἂν ἐπέσανε καὶ τῶν Σειρήνων οἱ ὕμνι
 Μὰ ὅμοια καὶ σένα, πυργωτὸ σὰν τὴν ἀρχαία τριήρη,
 Μὲ τὸ λευκὸν ἀνάγλυφο τῆς Νίκης εἰς τὴν πρύμνη
 Κάποιος μαγνήτης στ' ἀνοιχτὰ γυρεύει νὰ σὲ σύρη.

Καὶ στῶν κυμάτων τὶς κορφῆς ἢ δύση ὅταν ἀνάφτει
 Δᾶδες καὶ ἡ φλόγα γύρα σου γλυστράει γιὰ νὰ σ' ἀναίβη,
 Ἀστέρινο, ὀλοφώτεινο, τὸ μάτι τοῦ Ἀργοναύτη
 Τὴν ξωτικὴ σου ἀνάδυση στὰ διάπλατα ἀγναντεύει.

Απ' τὰ κοράλλια τ' ἄλικά, τὰ βυζαγμένα μὲ αἷμα
 Φυτρώνεις, ὦ ἀνθογύναικα, στὸ πύρινο ἀνθογυάλι
 Καὶ σταματᾷς ὀλόγυρα τὸ ἔρμητικὸ τὸ ρέμα
 Σηκώνοντας ἀπάνωθε τὸ ἐξωτικὸ κεφάλι.

Κι ἂν φαίνεται ἄλλο τὸ κορμὶ στήν ξαφνικὴ γαλήνη
 Μὰ τὸ κεφάλι ἀπ' τὰ νερὰ σὰ ρόδο ἀπάνου ἀνοίγει
 Καὶ ἡ μαγικὴ του ἀνάδυση τοὺς κύκλους γύρα λύνει,
 Ποῦ σὰ βραχνᾶς τὸν κάτασπρο λαιμὸ σου σοῦ τυλίγει.

Καὶ σὺ στὸ φεγγοβόλημα ποῦ ξαφνικὰ σὲ ζώνει
 Κοιττᾷς τὸν ἥλιο ἀκίνητη, στηλὰ σὰ σὲ μεθύσι,
 Ὡς τὴ στερνὴν ἀναλαμπὴ ποῦ ἀπάνω σου σιμώνει
 Καὶ στεφανώνει τὰ μαλλιά, στοῦ κεφαλιοῦ τὴ δύση.

Μὲς τὸ βυθὸ ἂν ἐπέσανε καὶ τῶν Σειρήνων οἱ ὕμνοι
 Μὰ ὅμοια καὶ σένα πυργωτὸ σὰν τὴν ἀρχαία τριήρη
 Μὲ τὸ λευκὸν ἀνάγλυφο τῆς Νίκης εἰς τὴν πρύμνη
 Κάποιος μαγνήτης στ' ἀνοιχτὰ γυρεύει νὰ σὲ σύρη.

Περ. «Ζωή», Ἰούν. 1908, σελ. 7.

Γ Ο Η Σ

Στὸ Μίλωνα Βουτυρᾶ

Τὰ κρούσταλλα δὲ ράγισεν τὸ βέλος ποῦ εἶχε στείλῃ
 Γερὴ νευρὴ τοῦ τόξου του, πρωτόβραδῃ σελήνῃ
 Ἦ ὁρμὴ του φῶς· καὶ ἀνοίχτηκαν δυὸ κοραλλένια χεῖλη
 Καὶ ἀναδευτήκανε βουδά, φιλώντας τὴ γαλήνη.

Σὰ στηλές τὸ ἄλσος τῶν ἐληῶν λιγνὲς ὀλόγυρά σου
 Καὶ τόξα ποῦ ἐλυγίσανε μὲ τὸν ἀγέρα οἱ κλώνοι·
 Τὰ κοκκαλένια δάχτυλα πρὸς τὰ νερὰ-νερά σου,
 Ὡ λίκνη, ἀπόψε τρέμοντας, ὁ ἀρχαῖος θεὸς ἀπλώνει.

Στὸ λευκὸ χέρι, τὴ νυχτιὰ τὸ βλέμμα ὁποῦ κυκλώνει
 Κίτρινους κύκλους μὲ τὸ φῶς καὶ κλείνει ὑπνοτισμένο,
 Ποῦ δίχτυα στὴ μεσημβρινὴ ὠμορφιά ἡ ψυχὴ σου ἀπλώνει
 Στὸ λευκὸ χέρι σου κρατεῖς τὸ κύπελλο ὑψωμένο.

Μὰ ἡ νέα μορφή ποῦ ἐσκλάβωσες τώρα τὰ δίχτυα λύνει
 Καὶ ἀγγίζει φτερουγίζοντας μὲ ὁρμὴ τὸ μέτωπό σου·

Καὶ σὺ στὴν ἀνοιξιάτικη πρωτόβραδη γαλήνη,
 ὦ γόη, πρὸς τάλση γέροντας ἀχνὸ τὸ πρόσωπό σου,

Σφυρίζεις, μέσα στὴ σιγή — περνώντας δαχτυλίδι
 Τὸν ἦχο τὸν κρουστάλλινον ποὺ ρέει κι ἀγάλι ἀγάλι
 Ἀπὸ τὴ χλόη γητεύοντας δλόχρυσο ἓνα φίδι
 Τὸ σέρνεις μὲς τὸ κύπελλον νὰ γύρη τὸ κεφάλι.

Περ. «Ἀκρίτας», Ἰούν. 1904.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΑΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Στὸ Σωτήρη Σκίπη

ὦ χάραμμα, ὦ ἀνάсурτε πέπλε θαμπὲ στάστερια,
 Ποὺ ὑφαίνεις τίς ἀρηῆς βροχαῖς καὶ τὴ δροσιά τὴν ἅγια
 Τὸν κάμπο πρῶτα ἀγγίξενε τὰ ἀχνότρεμά σου χέρια,
 Τὸν κάμπο ποὺ ἐβυθίστηκε στῆς μοίρας του τὰ μάγια.

Οἱ ἄσπρες σκηνῆς φανήκανε περαστικὰ τὸ βράδυ
 Σταματημένα σύγνεφα στὴν ἔρμη ἐτούτη σκῆτη,
 Σὰν πνεύματα ποὺ ὑψώσανε τὸ φωτεινὸ τους σπῆτι,
 Ὅραμα ὠραῖο στὴν ἐρημιὰ καὶ στὸ ἀπαλὸ σκοτάδι.

Καὶ ἀκουσες κάμπε, ποὺ ἔβογγαν τ' ἀρρωστημένα κλώνια
 Νὰ χλιμιντράη τρομαχτικὰ τὸ μαῦρο ἀράπικο ἄτι,
 Νὰ κλαῖνε τριγυρίζοντας τὰ πλουμερὰ παγώνια
 Τριγύρα ἀπ' τὸ βασιλικὸ τῆς ἐρημιᾶς κρεβάτι.

Στὴ φοινικιὰν ὅπου ἔφερε στὸ χῶμα σου τὸ ἀέρι
 Κάποιο πουλὶ ποὺ ἐξέφυγεν νὰ κελαηδῆ καὶ ναῦρη
 Γιὰ τᾶλικά του τὰ φτερὰ φωλῆὰ μέσα στὴ λαύρη
 Κορφῆ, ποὺ ἀπλώνεται στὸ φῶς καὶ ἀστράφτει ὡσὰν ἀστέρι.

Κι ἀκόμα ἐκεῖ ποὺ ἡ φυλλουριὰ κιτρινομένη στέκει
 Μιὰ δέησ' ὑψώθηκε, σὰ φῶς ὅπου χτυπάει στ' ἀτσάλι,
 Ὅσα ρομφαία κατάφλογη καὶ τὸ χρυσὸ πελέκι
 Τῆς δύναμης, τὴ γκρέμισε στὴ σκοτεινὴ σου ἀγκάλη.

Τῶν Φαραῶ ἐκοιμήθηκε στὴ χλόην ἡ θυγατέρα,
 Μὲς τὸ χιτῶνα τὸ χρυσό, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι

Και φύλαξες τῆ μοῖρα τῆς σάν τοῦ Ἰσραήλ τὸ ἀσκέρι
Μὲ τὰ κλαριά σου δόρατα στὸν ἀσημένιο αἰθέρα!

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμος Α', 1904, σελ. 211-212.

ΓΕΛΟΙΟ

Ὡ γέλοιο ὦραϊο, μὲς τὴν πυκνὴ κι' ἀσάλευτην ἀγριάδα

Τὸ πρῶτο χνούδι σοῦ ἤσκισε τὴ ρόδινη μορφή.

Ὅμως ποτὰ δὲν ἤχησε τόσο βαθυὰ ἡ κοιλάδα

Ἀπὸ τὸ ρόδο τὸ ἀλικον ὡς τὴν ἀχνὴ κορφή.

Τ' ἀγουρα ἀμπέλια ἐβότρισαν νερὸ σάν πρωτοβρόχι

Δεμένο στὰ σγουρόκλαδα μὲ τὸν ἀγέρα ἤχεϊ

Καὶ στήναι ὁ ἴσκιος μέσα του τὴν πράσινην ἀπόχη

Νὰ πιάση τὴν ἀρηὰ δροσιά, τὴ γλυκερὴ βροχή.

Μὰ ἀπλώνεσαι σάν ἀνεμος, ὦ γέλοιο ὦραϊο, καὶ γύρα

Μέσα ἀπ' τοὺς ἀγουρους καρποὺς καὶ μέσα ἀπ' τὰ κλαριά

Σάν τοῦ ἀλαφιοῦ τὰ κέρατα ξανοίγοντας μιὰ λύρα

Χύνεσαι ἀπάρθενος ἠχός, γιὰ μιὰ πληγὴ βαρυὰ.

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμ. Α' 1904, σελ. 318.

ΔΕΗΣΕΣ

I

Ὡ ἐσὺ Ἀθηνᾶ ποὺ μὲ βοηθᾶς, ὦ θεὰ γαλανομάτα,

Ρίξε τὸ γνέφι τὸ ἀλαφρὸ καὶ σκέπε τὸ κορμί μου

Καὶ δεῖχνε μου τὴν πράσινη τῆς θάλασσας τὴ στράτα

Ἄς εἶνε, σ' ὄσους ἀγαπῶ, σάν πρωτοβρόχ' ἡ ὁρμή μου.

II

Τὰ σκαλιστὰ λαγωνικὰ στὸ δυσμικὸ κυνήγι

Τὸ πληγωμένο ἀκολουθᾶν, σάν τὴ φωτιά, γεράκι

Ἄσε τὴν ἀγρία του ψυχὴ στὴ λαγκαδιὰ νὰ φύγη

Βοήθα το, Ἀρτέμιδα καλή, μὲ βολικὸ ἀγεράκι.

III

Ὡ Πόθε, ποὺ τὰ ὦραϊα μαλλιά σοῦ γέρνουν σὰ σταφύλια,

Ἐλα κι ἀκούμπα ἀπάνου μου τ' ὀλόμορφο κεφάλι